

Arrest

nr. 167 249 van 9 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat LEBOEUF, die *loco* advocaten J. HARDY en C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 oktober 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 november 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 januari 2016.

1.3. Op 26 februari 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, F.(...) K.(...), verklaart over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Takhal, Peshawar op 20 november 1993. U woonde daar met uw ouders, broer en zus. In 2011 beëindigde u uw secundaire studies en begon u verder te studeren. U probeerde uw 'bachelor of commerce' te behalen aan het 'Muslim College of Commerce and Management' in Peshawar. U betaalde uw studies door intussen privéles te geven aan jongeren.

Sinds de slachtpartij op een militaire school in Peshawar (16 december 2014) heerste er dreiging op alle scholen en campussen. Vanaf maart 2015 begonnen twee professoren (A.(...) en F.(...)) de 'jihad' te propageren tijdens de lessen. Ze riepen ook op tot het geven van donaties. U en 10 à 12 andere studenten - allen vrienden - gingen hierover klagen bij de directeur. Hij riep hen bij hem, maar zij zeiden dat ze enkel vertelden wat ze volgens hun vak mochten vertellen en dat er dus geen probleem was.

Andere studenten die pro-taliban waren wachtten jullie wat later op en begonnen een gevecht met jullie. Jullie waren in de minderheid en kregen klappen. Daarop besloot uw vader dat u niet meer naar de unief mocht gaan. Sindsdien kregen u en uw vader elke week 1 à 2 telefoontjes waarin ze van uw vader eisten u aan hen uit te leveren en waarbij ze u verweten hen te dwarsbomen, de foute religie te verspreiden en ermee dreigden u te doden. U bleef een maand thuis en begon dan coaching lessen te volgen aan de universiteit ter voorbereiding van uw examens. U bleef ook studenten aanzetten geen donaties te geven en die pro-taliban professoren niet te steunen.

In juni 2015 - twee maanden na het eerste gevecht, maar vóór u die coaching lessen begon te volgen - werden u en uw vrienden opnieuw aangevallen door pro-talibanstudenten. Jullie werden deze keer zwaar toegetakeld.

Hierna ging u niet meer naar de universiteit. De taliban bleven u en uw vader telefonisch bedreigen.

Op een nacht - 2 à 3 maanden na het eerste gevecht, rond 21 augustus 2015 - vielen de taliban uw huis binnen en sloegen ze uw vader. Het geschreeuw van uw moeder alarmeerde de burens, die kwamen toegesnel. Hierop sloegen de taliban op de vlucht. Hierna stopten de taliban met bellen. Tien dagen later - op 31 augustus 2015 - verliet u Pakistan samen met uw neef S.(...) K.(...) (CG 15/31957 en OV 8.156.807), die dezelfde problemen had.

Toen u in Turkije was - ongeveer een maand na uw vertrek - kreeg u het nieuws dat uw broer was ontvoerd.

Op 27 oktober 2015 kwam u aan in België en op 4 november diende u, samen met uw neef S.(...) K.(...), een asielaanvraag in.

Aanvankelijk beweerde u S.(...) F.(...) te heten en afkomstig te zijn uit Afghanistan. Dit zette u recht voor de start van het gehoor bij het CGVS op 29 januari 2016.

Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legt u volgende documenten neer: diploma's, puntenlijsten, studentenkaarten en uw Pakistaanse identiteitskaart.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, § 2, c - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er aangestipt te worden dat uw opeenvolgende verklaringen dusdanig tegenstrijdig zijn dat hier geen geloof meer aan gehecht kan worden. Zo vertelt u aanvankelijk dat u eens vóór én eens nadat u coaching lessen begon te volgen in een gevecht met pro-talibanstudenten verzeild geraakte (CGVS vraag 33). Wanneer hier dieper op ingegaan wordt, verklaart u dat het eerste gevecht in de zomer plaatsvond, maar laat u na het tweede gevecht te vermelden dat na het aanvatten van die coaching lessen plaatsvond (CGVS vragen 54-64, 102-111). Nochtans zijn deze twee incidenten cruciale elementen met betrekking tot uw problemen in Pakistan. Dat u desondanks nalaat te vertellen over het tweede gevecht laat toe deze gebeurtenissen in vraag te stellen. Als u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat - toen u vertelde over het eerste gevecht - eigenlijk het tweede bedoelde. Dit kan bezwaarlijk als een redelijk argument aanzien worden daar u tot tweemaal toe gevraagd werd te vertellen over het eerste gevecht en daar vervolgens op doorgegaan werd (CGVS vragen 54-55, 65-74).

Bovendien vergist u zich ook in de chronologie van deze gebeurtenissen. U beweert dat beide gevechten plaatsvonden voor u die coaching lessen aanvatte en dat er twee maanden tussen beide incidenten zaten (CGVS vragen 111-115). Dit terwijl u eerder vertelde dat u een maand na het eerste gevecht met die lessen begon. Praktisch gezien is het dus onmogelijk dat het tweede gevecht zich ook voor die coaching lessen ontspoon. Daarvoor had u nochtans ook al gezegd dat er zich een gevecht voor

én één na die coaching lessen voordeed, waarbij u telkens betrokken was (CGVS vraag 33). U lijkt dus constant te schipperen tussen twee versies van de feiten. Dit is absoluut niet consequent en toont aan dat u uw eigen verhaal niet machtig bent. Van iemand die zegt zulke feiten aan den lijve ondervonden te hebben - naar aanleiding van het tweede gevecht zou u immers zwaar zijn toegetakeld -, mag aangenomen worden dat u hier chronologisch correct kan over vertellen. Dat u daar niet in slaagt, tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig aan. Dit wordt verder bevestigd door andere vergissingen op het vlak van tijdsaanduiding. Het verschil in tijd tussen zowel het eerste gevecht en de aanval van de taliban als het begin van de coaching lessen én die aanval bedraagt volgens u telkens twee à drie maanden, terwijl u nochtans vertelde dat u pas een maand na het eerste gevecht aan die lessen begon (CGVS vragen 71, 78-80, 102). Tussen beide tijdsaanduidingen zou er minstens een verschil van een maand moeten zitten. Gelet op het feit dat u dat eerste gevecht situeert in maart zou die aanval van de taliban dan in mei-juni moeten plaatsgevonden hebben. U plaatst deze gebeurtenis echter in augustus, vijf maanden later. De combinatie van dergelijke discrepanties in tijd met de inconsequenties rond de gevechten zelf halen uw geloofwaardigheid compleet onderuit.

Verder bent u eveneens inconsequent wanneer het gaat om de contacten die u al dan niet nog had met de vrienden die samen met u protesteerden tegen de jihad-preken van de twee professoren (CGVS vragen 33, 51-52). Wanneer u gevraagd wordt te vertellen met er met de andere jongens gebeurde, verklaart u dat u "geen contact met hen had" en dat u hen na dat eerste gevecht "niet meer terugzag" (CGVS vragen 91, 97). Op zich is dit al vreemd. Vrienden die dergelijke problemen doormaken en samen in elkaar geslagen worden, mogen toch verondersteld worden nadien contact met elkaar te houden al was het maar om te horen hoe ze het stellen en of er zich in die context nog bepaalde zaken zouden hebben voorgedaan. Dat u dit niet deed en er zelfs "de noodzaak niet van inzag", is niet wat er in de door u beschreven context mag verwacht worden. Dat u niet met hen belde omdat u vreesde dat de taliban uw telefoon zouden traceren, lijkt wel zeer overdreven (CGVS vragen 91-96). Indien de taliban u wilden terugvinden, konden zij dit vrij makkelijk door u thuis op te zoeken en hadden zij daarvoor uw telefoon(gesprekken) niet nodig. Zo zou volgens uw vader zelfs "uw leven in gevaar geweest zijn" (CGVS vraag 70). Het enige wat tot dan toe eigenlijk was gebeurd, is dat u in een gevecht was beland met andere studenten van een verschillende politieke-religieuze strekking. Bovendien kan het niet moeilijk zijn na te gaan waar u woont: uw adresgegevens moeten bekend zijn op de universiteit en toegankelijk voor die welbewuste professoren. De wijze waarop u de zaken voorstelt is weinig plausibel en minstens sterk overdreven ten opzichte van een student die zich tegen de preken van zijn professoren zou uitgesproken hebben. Later bevestigt u nogmaals dat u "niets weet van hen (nl. uw medestudenten) maar dat u er van uitgaat dat zij ook problemen hadden" (CGVS vraag 133). Dit spreekt u echter herhaaldelijk tegen. U beweert immers dat er "soms iemand [van die vrienden] ging [naar die lessen]", "dat sommige vrienden kwamen" en nadien zelfs dat "sommige jongens vermeldden dat ze ook telefoontjes hadden gekregen" (CGVS vragen 75-76, 108, 134-136). Dit terwijl u eerder beweerde geen lotgenoten meer gehoord te hebben na het eerste gevecht. Opnieuw wordt duidelijk dat u zelf niet weet aan welke versie van uw eigen verhaal u zich eigenlijk dient te houden. U spreekt zichzelf dusdanig veel en op zoveel verschillende vlakken tegen dat de waarachtigheid van uw asielmotieven volkomen ondermijnd wordt.

Typerend voor uw gebrek aan beheersing van uw eigen verhaal is het feit dat u pas op het einde vermeldt dat uw broer ontvoerd is (CGVS vragen 152-160). Hiervoor had u reeds verscheidene kansen gekregen om die ontvoering - die toch een diepe indruk op u moet nagelaten hebben - te vermelden (CGVS vragen 20-28, 33). U werd gevraagd naar uw familie en meer specifiek ook uw broer, hoe zij voorzien in hun levensonderhoud, waar ze op dit moment zijn en hoe het met hen gaat. Blijkbaar kwam het toen op geen enkel moment in u op om te vertellen over de zware klap die uw familie na uw vertrek nog te verwerken had gekregen. Dit is wel erg frappant en kan niet te wijten zijn aan een loutere vergetelheid. Nadien kreeg u zelfs een nieuwe kans toen u gevraagd werd uw problemen uit te leggen. Dat u dus niets had gezegd over deze ontvoering omdat "u er niet naar gevraagd werd" houdt geen steek. Zo'n cruciaal element 'vergeten' vermelden, laat toe dit sterk in twijfel te trekken.

Eenzelfde patroon wordt vastgesteld met betrekking tot uw neef S.(...) K.(...). Ook hier moet vastgesteld worden dat u uw neef doorheen het hele gehoor slechts één keer vermeld en dan slechts om uit te leggen hoe jullie beider huizen aan elkaar hangen en jullie van het ene huis naar het andere kunnen geraken (CGVS vraag 33). Op geen enkel moment wordt uw neef (of diens gelijktijdige asielaanvraag) in verband gebracht met de problemen die u had. Zelfs niet toen u letterlijk gevraagd werd of u mensen met soortgelijke problemen als u kent (CGVS vraag 107). Aangezien u nu stelt dat uw neef exact dezelfde problemen als u had, is het toch ontluisterend dat u voordien verklaarde dat u zo niemand kent. U bent nota bene samen om dezelfde redenen naar België gevlucht. Dergelijke vaststellingen zijn ontzettend nefast voor de geloofwaardigheid van uw beweerde relaas.

Bovendien vertelt u dusdanig oppervlakkig en weinig doorleefd over de verschillende aspecten van uw problemen dat dit de ongeloofwaardigheid van deze elementen vergroot. Zo kunt u over de gevechten

weinig meer vertellen dan “dat ze met meer waren, jullie aanvielen en sloegen” (CGVS vragen 54-64, 117-119). Iemand die zulke ongetwijfeld traumatische gebeurtenissen ondergaat, mag verondersteld worden hierop uitgebreider en met meer zin voor detail te antwoorden. Dit antwoord, ontdaan van enige beleving en emotie toont allerm minst aan dat u deze zaken werkelijk hebt meegemaakt. De beschrijving van de talibanaanval is in hetzelfde bedje ziek (CGVS vragen 137-141, 151). U weet slechts een zeer feitelijke beschrijving van hun bezoek te geven. Wat u vertelt, is niet meer dan dat ze binnen kwamen, uw moeder begon te schreeuwen, uw vader geslagen werd en ze vluchtten toen de burens er aan kwamen. Ook hier is geen sprake van enige persoonlijk beleving. Eenzelfde verhaal wanneer u vertelt over de reactie van uw vader op de gevechten en de dreigtelefoons (CGVS vragen 64-69, 98-99). U bent telkens erg bondig en oppervlakkig. Ook wanneer u gevraagd wordt meer uitleg te geven over de bedreigingen blijft u erg karig met informatie (CGVS vragen 83-89, 120-131). Ook hier stukt uw verhaal vrij snel en weet u enkel te zeggen dat ze uw vader vertelden dat hij u aan hen moest uitleveren en dat ze u vertelden dat ze u en uw familie zouden doden. Deze door u tentoongespreide oppervlakkigheid ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Anderzijds, dat u bij de taliban zo'n doorn in hun oog was dat zij een niet-aflatende stroom aan bedreigingen op u loslieten, nl. gedurende enkele maanden 1 à 2 dreigtelefoons per week, valt niet te rijmen met de door u voorgehouden context. Het enige waar u zich immers schuldig aan gemaakt zou hebben, is dat u zich uitsprak tegen de preken omtrent de jihad tijdens de lessen. Dat dit voor de taliban voldoende zou zijn om zulke drastische maatregelen te nemen, is onwaarschijnlijk. Indien zij werkelijk op u gebeten waren, mag er trouwens redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij zich geen 2 à 3 maanden aan een stuk zouden bezig houden met telefonische bedreigingen aan uw en uw vaders adres. De taliban staan niet meteen bekend als geduldige mensen, dat zij zolang zouden wachten om bij jullie te komen aankloppen is niet wat van hen verwacht kan worden en relativiseert uw persoonlijke vrees ten opzichte van hen (CGVS vraag 71). Daarenboven hebt u niets ondernomen om de stroom aan dreigtelefontjes te stoppen. U had bijvoorbeeld uw simkaart kunnen vernietigen of gewoon een andere kunnen gebruiken. Dat u maandenlang die telefontjes gewoon onderging, is opmerkelijk en niet aannemelijk. In zo'n situatie mag er enigszins van uitgegaan worden dat u hier oplossingen voor bedenkt. Een andere simkaart is dan ook niet zo ver gezocht. Dat u bovendien gedurende al die tijd thuis bleef, een plaats waar men u vrij makkelijk kon terugvinden, getuigt evenmin van een vrees voor vervolging in uw hoofde.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten slagen er niet in bovenstaande appreciatie te wijzigen. Zij zijn een aanduiding van uw identiteit en studies. Echter, dat u bij aankomst in België initieel een andere naam en andere nationaliteit opgaf, die u weliswaar ten aanzien van het CGVS corrigeerde, komt uw geloofwaardigheid evenmin ten goede.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber- Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten

uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflict-gerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e-Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van

vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die een opleiding heeft genoten in Pakistan en naast Pashtu ook Urdu en wat Engels kent (CGVS vragen 6-11, 18). Bovendien kunnen de redenen die u aanhaalt om zich niet elders in Pakistan te vestigen niet als zwaarwichtig genoeg beschouwd worden. U zou dit niet kunnen doen omdat u elders geen familie hebt en omdat dit financieel niet mogelijk is (CGVS vraag 180). Dit blijkt echter geen rol te hebben gespeeld bij uw keuze naar Europa te komen, met een andere cultuur, een andere taal en andere omgangsvormen. In dit opzicht is het redelijk te stellen dat u volwaardige vestigingsalternatieven hebt in Pakistan, uw moederland.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Tot slot moet aangestipt dat het CGVS inmiddels inzake de asielaanvraag van uw neef S.(...) K.(...) (CG 15/31957 en OV 8.156.807) eveneens een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt, geeft verzoeker vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de in het middel aangehaalde bepalingen, waarna hij aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing berust op een appreciatiefout. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan daar er verschillende elementen zijn die niet in aanmerking werden genomen: verzoeker is afkomstig van Peshawar, hij heeft zijn hele leven in Peshawar gewoond, hij liep school in Peshawar, volgde een opleiding pre-engineering en een opleiding "bachelor of commerce", hij gaf bijlessen aan jongeren, hij is tegen een conservatieve praktijk van de islam gekant, hij had nooit binnen Pakistan gereisd en hij heeft nooit alleen gereisd. Rekening houdend met deze elementen en de situatie in zijn regio en land van herkomst, dient volgens verzoeker vastgesteld te worden dat hij nood heeft aan internationale bescherming: hij moet als vluchteling erkend worden, of de subsidiaire bescherming toegekend worden. Van een redelijke vestigingsalternatief is naar mening van verzoeker geen sprake. Hij verduidelijkt dat scholen, hoger instituten en universiteiten, net als leerlingen, studenten en leerkrachten bijzonder worden gevisieerd door de gewelddaden van extremistische groeperingen. Zo werd op 16 december 2014 een school aangevallen in de buurt van verzoekers woonplaats, waar tenminste 141 personen, waaronder 132 leerlingen, vermoord werden (zie stuk 1 toegevoegd aan het verzoekschrift). Dit is een van de grootste aanslagen die gericht was tegen het onderwijs, maar talrijke

van dergelijke aanslagen en gewelddaden vinden dikwijls plaats, aldus verzoeker, die er te dezen op wijst dat Human Rights Watch in een verslag getiteld *“Protect student, schools, teachers from attacks”* de frequentie en omvang van zulke terreurdaden benadrukte en de Pakistaans overheden aanmoedigde om de studenten en leerkrachten te beschermen. Tevens verwijst hij naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persartikels en rapporten, waaruit moet blijken dat in de laatste jaren en maanden de bedreiging nog is aangegroeid, dat scholen en studenten constant worden bedreigd en dat er dagelijks incidenten worden vermeld. Gelet op de door hem aangebrachte informatie, betoogt verzoeker dat het hoogst aannemelijk is dat hij al het slachtoffer is geweest van rechtstreekse en onrechtstreekse bedreigingen omwille van het feit dat hij voorstander is van het onderwijs. Hij stelt dat hij werd bedreigd en vervolgd omwille van zijn geloof, alsook omwille van zijn behoren tot de sociale groepen van de geschoolde jongeren en van de leraren. Hij heeft aldus een gegronde vrees voor vervolging en loopt een reëel risico om het slachtoffer te zijn van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat de Pakistaanse overheden duidelijk niet in staat zijn om bescherming te bieden.

Voorts betwist verzoeker het onderdeel van de bestreden beslissing waar wordt uiteengezet dat hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker werpt op dat men, zelfs op basis van een welwillende lezing van de motivering van de bestreden beslissing niet tot de vaststelling kan komen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een concrete stad aanduidt waar hij zich zou kunnen “hervestigen”, noch dat er ergens een plaats is waar hij over een vluchtalternatief zou beschikken. Verzoeker verduidelijkt als volgt: *“Met betrekking tot de provincie Sindh, wordt in de bestreden beslissing de situatie in Karachi omschreven (“doch dat het geëld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd”). Uit de beschrijving die het CGVS doet, blijkt dat Karachi geen veilige en redelijke vestigingsalternatief is.*

Met betrekking tot de provincie Punjab, heeft het CGVS over de stad Lahore, en stelt dat “voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld”. Het CGVS verwijst trouwens ook naar de stijging in het aantal slachtoffer. Lahore is geen veilige en redelijke vestigingsalternatief volgens het CGVS. Het CGVS vermeldt dan de hoofdstad Islamabad waar “het aantal burgerslachtoffers beperkt” blijft.

In de provincie Balochistan duidt het CGVS geen “grote stad” aan, behalve Quetta, waar “het geweld voornamelijk geconcentreerd” is. Quetta is geen veilige en redelijke vestigingsalternatief voor het CGVS. In de provincie “Pakistan controlled Kashmir” duidt het CGVS geen “grote stad” aan, waar verzoeker over een vestigingsalternatief zou kunnen beschikken.

Uit de motivering van de bestreden beslissing, blijkt dus dat Islamabad de enig “grote stad” is dat aangeduid wordt door het CGVS. De motivering in verband met Islamabad is nochtans opvallend kort en beperkt.

Het CGVS overtuigt geenszins dat Islamabad, of enig ander plek in Pakistan, een vluchtalternatief is.

Het CGVS preciseert geenszins hoe verzoeker en zijn familieleden Islamabad zouden kunnen bereiken. Uit de informatie in het administratief dossier, blijkt dat het alles maar makkelijk is om in Pakistan te reizen. Hieromtrent dient ook opgemerkt te worden dat het alles maar duidelijk is naar welke Pakistaanse luchthaven de Belgische overheden verzoeker zullen sturen. Naar alle redelijke verwachting, zal verzoeker naar Karachi gestuurd worden, op ongeveer 1500 km afstand van Islamabad.” Verzoeker besluit uit het voorgaande dat er van een redelijk vestigingsalternatief geen sprake is.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“Au moins 141 morts dont 132 enfants, dans l'attaque d'une école au Pakistan”* van Le Monde van 16 december 2014, het artikel *“Les écoles souvent cibles d'attaques sanglantes”* van Ouest France van 16 december 2014, het document *“Pakistan : Protect students, teachers, schools from attack”* van Human Rights Watch van 19 oktober 2012, het document *“Information required on the anti Shia group called “Lashkare Jhangvi”, Have they targeted Shia students in Pakistan?”* van Refugee Documentation Centre Ireland van 25 november 2013, het document *“Will Pakistan see more school attacks?”* van 20 januari 2016, het artikel *“Militants attack students in Pakistan, four killed”* van Radio Free Europe van 8 september 2009, het artikel *“Au moins 21 morts dans l'attaque d'une université par les talibans”* van Le Monde van 20 januari 2016, het artikel *“Pakistan: ce que l'on sait de l'attaque d'une université qui a fait au moins 25 morts”* van L'Express van 20 januari 2016, het artikel *“Une école dynamitée par les talibans au Pakistan”* van I-Télé van 20 februari 2016, het artikel *“Pakistan : Après l'attaque d'une université, des talibans*

menacent des écoles” van Europe 1 van 22 januari 2016 en het artikel *“Pakistan: climat pesant autour des écoles et des universités”* van RFI van 15 februari 2016.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn opeenvolgende verklaringen dusdanig tegenstrijdig zijn dat hier geen geloof meer aan kan gehecht worden, hij zich in het bijzonder vergist in de chronologie van de gebeurtenissen en constant lijkt te schipperen tussen twee versies van de feiten, en hij eveneens inconsequent is wanneer het gaat om de contacten die hij al dan niet nog had met de vrienden die samen met hem protesteerden tegen de jihadpreken van de twee professoren, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) hij pas op het einde van het gehoor vermeldt dat zijn broer ontvoerd is, terwijl hij hiervoor reeds verscheidene kansen had gekregen om die ontvoering – die toch een diepe indruk op hem moet nagelaten hebben – te vermelden en het toen blijkbaar op geen enkel moment in hem opkwam om te vertellen over de zware klap die zijn familie na zijn vertrek nog te verwerken had gekregen, hetgeen toelaat dit cruciaal element in zijn relaas sterk in twijfel te trekken, (iii) hij zijn neef S.K. (of diens gelijktijdige asielaanvraag) tijdens het gehoor op geen enkel moment in verband heeft gebracht met de problemen die hij had, zelfs niet toen hem letterlijk gevraagd werd of hij mensen met soortgelijke problemen als hij kent, dit terwijl hij en zijn neef nochtans samen om dezelfde redenen naar België zijn gevlucht, (iv) hij dusdanig oppervlakkig en weinig doorleefd vertelt over de verschillende aspecten van zijn problemen (de gevechten, de talibanaanval en de reactie van zijn vader op de gevechten en de dreigtelefoons) dat dit de ongeloofwaardigheid van deze elementen vergroot, (v) het enige waar hij zich schuldig aan gemaakt zou hebben is dat hij zich uitsprak tegen de preken omtrent de jihad tijdens de lessen zodat het onwaarschijnlijk is dat dit voor de taliban voldoende zou zijn om een niet-aflatende stroom aan bedreigingen op hem los te laten, er trouwens redelijkerwijs mag van uitgegaan worden dat zij zich geen 2 à 3 maanden aan een stuk zouden bezig houden met telefonische bedreigingen aan zijn en zijn vaders adres en zij niet zo lang zouden wachten om bij hen te komen aankloppen indien zij werkelijk op hem gebeten waren en hij niets heeft ondernomen om de stroom van dreigtelefoontjes te stoppen en hij bovendien gedurende al die tijd thuis bleef, waar men hem vrij makkelijk kon terugvinden, hetgeen evenmin getuigt van een vrees voor vervolging in zijn hoofde, (vi) de door hem voorgelegde documenten niet vermogen bovenstaande appreciatie te wijzigen daar zij slechts een aanduiding zijn van zijn identiteit en studies en (vii) hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich te vestigen in één van de grote steden in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh en Pck, waar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en waar hij, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 februari 2016 (CG nr. 1531959), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers in wezen tot het louter uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het volharden in zijn vluchtmotieven, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het poneren van een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Ook de stelling dat scholen, hoger instituten en universiteiten, net als leerlingen, studenten en leerkrachten worden gevisieerd door de gewelddaden van extremistische groeperingen en de verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persartikels en rapporten, waaruit blijkt dat in de laatste jaren en maanden de bedreiging nog is aangegroeid, dat scholen en studenten constant worden bedreigd en dat er dagelijks incidenten worden vermeld, kan niet volstaan om de appreciatie van verzoekers asielaanvraag in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekers tegenstrijdige, incoherente, onaannemelijke en ondoorleefde verklaringen over de vervolgingsfeiten waarvan hij naar eigen zeggen het slachtoffer zou zijn geweest, kunnen immers bezwaarlijk plots geloofwaardig worden geacht, louter en alleen omdat objectieve informatie aantoont dat scholen, studenten en leraren in Pakistan courant een doelwit vormen van aanslagen door de taliban. Daar verzoeker er middels zijn verklaringen allerminst in slaagt de door hem ondergane daden van vervolging geloofwaardig voor te stellen, kan hij dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat het, gelet op de door hem aangebrachte informatie, hoogst aannemelijk is dat hij al het slachtoffer is geweest van rechtstreekse en onrechtstreekse bedreigingen omwille van het feit dat hij voorstander is van het onderwijs en dat hij werd bedreigd en vervolgd omwille van zijn geloof, alsook omwille van zijn behoren tot de sociale groepen van de geschoolde jongeren en van de leraren. Ten overvloede benadrukt de Raad dat het desgevallend behoren tot een bepaalde risicogroep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor persoonsgerichte vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin, waar verzoeker evenwel faalt. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu*, is het behoren tot een bepaalde risicogroep irrelevant.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen *in casu* allerminst het

geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.5.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geveiseerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Er zijn derhalve evenmin redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.5.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat burgers in het noordwesten van Pakistan momenteel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, doch dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst, waar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij in Pakistan beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan, vanwaar verzoeker afkomstig is, geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit deze informatie blijkt tevens dat het een lokaal conflict betreft, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa.

Uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan kan niet blijken dat het gewapend conflict in de noordwestelijke regio's van Pakistan zich uitstrekt naar de andere regio's van het land en dat ook elders in het land burgers actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflict-gerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt. Uit voornoemde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e-Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats. Het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan is qua intensiteit niet te vergelijken met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'lowlevel insurgency' genoemd. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd. In Pakistan controlled Kashmir kan de veiligheidssituatie relatief stabiel en overwegend kalm genoemd worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens. Verzoeker onderneemt geen concrete poging om de informatie gevoegd aan het administratief dossier met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten. Gelet op het bovenstaande is de Raad van oordeel dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Bij de beoordeling wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift evenmin concrete, valabele elementen bij die de vaststelling van de bestreden beslissing weerleggen waar wordt gesteld dat hij de onveilige situatie in zijn regio, Peshawar, kan vermijden door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De vaststelling dat de situatie in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh en Pck weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen verandert immers niets aan het gegeven dat het geweld in deze provincies actueel niet de vereiste omvang en intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het komt aan verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in het geval hij zich in een van hoger genoemde provincies zou vestigen, waar hij in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat *in casu* door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening werd gehouden met zowel de algemene omstandigheden in het land als met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden van verzoeker wordt in de bestreden beslissing het volgende (vast)gesteld: *“Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die een opleiding heeft genoten in Pakistan en naast Pashtu ook Urdu en wat Engels kent (CGVS vragen 6-11, 18). Bovendien kunnen de redenen die u aanhaalt om zich niet elders in Pakistan te vestigen niet als zwaarwichtig genoeg beschouwd worden. U zou dit niet kunnen doen omdat u elders geen familie hebt en omdat dit financieel niet mogelijk is (CGVS vraag 180). Dit blijkt echter geen rol te hebben gespeeld bij uw keuze naar Europa te komen, met een andere cultuur, een andere taal en andere omgangsvormen. In dit opzicht is het redelijk te stellen dat u volwaardige vestigingsalternatieven hebt in Pakistan, uw moederland.*

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”

De Raad stelt vast dat alle feitelijke vaststellingen waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de conclusie te komen dat verzoeker kan buigen op een vestigingsalternatief duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan die hieraan vermogen afbreuk te doen. Immers, met de argumentatie dat de commissaris-generaal nalaat te concretiseren in welke regio (stad) hij zich dan wel zou kunnen hervestigen, dat niet verduidelijkt wordt *“hoe verzoeker en zijn familieleden Islamabad zouden kunnen bereiken”*, dat *“Uit de informatie in het administratief dossier, blijkt dat het alles maar makkelijk is om in Pakistan te reizen.”* en *“dat het alles maar duidelijk is naar welke Pakistaanse luchthaven de Belgische overheden verzoeker zullen sturen. Naar alle redelijke verwachting, zal verzoeker naar Karachi gestuurd worden, op ongeveer 1500 km afstand van Islamabad.”* toont verzoeker niet aan, noch maakt hij aannemelijk dat hij zich in Pakistan niet elders in een regio buiten zijn geboortestreek kan vestigen waar er thans geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dat men, zelfs op basis van een welwillende lezing van de motivering van de bestreden beslissing *“niet tot de vaststelling (kan) komen dat het CGVS een concrete stad aanduidt, waar verzoeker zich zou kunnen “hervestigen”, noch dat er ergens een plaats is waar verzoeker over een vluchtalternatief zou beschikken”*, kan overigens niet worden gevolgd daar uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat uit de informatie vervat in het administratief dossier werd afgeleid dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dat rekening houdend van verzoekers persoonlijke omstandigheden redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in een van de steden aldaar vestigt en dat het vrij verkeer van burgers

op het Pakistaanse grondgebied in beginsel niet verhinderd wordt. Ten slotte dient te worden herhaald dat indien verzoeker naar Europa kan komen en gebruik maken van de asielprocedure terwijl hij manifest niet in aanmerking komt voor internationale bescherming, en indien hij zich kan handhaven in België, niet kan worden ingezien waarom hij zich niet zou kunnen handhaven in Pakistan, noch waarom hij niet zou kunnen reizen of zich in zijn eigen land hervestigen.

2.6. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kunnen de door verzoeker voorgelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet ombuigen daar zij slechts een aanduiding zijn van zijn identiteit en studies. Deze stukken zijn echter verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS